möttel henne man, iks parremba ollewat hulga rahwa perra minna. Sago, mes taht! Lennas sinna mitma töisega, ke ka weel sinna rühksiwa ja pelgsiwa ilda ja ilma jäwat. Nemma saiwa ka perrale. Ent jo tömmas linnopüüdja wörgo rame kokko, nink kik olliwa kinnitabbatu, muud kui ne, ke aigsaste wörgo olliwa tähhele pandnu nink ärralinnanu. Hans, ke ka wörgun olli nink näggi mihhe korjusest wäljatullewat, üttel saksa-keli: „Nüüd olleme kimbun.“ — Linnopüüdja römust sest surest sagist nink naksi holega neid rästid üts töise perra waljawötma, kääud neide kala ümbre nink wissas neid omma suurte märsi. Kui temma pea Hansi henda olles haardnu, sis tännit Hans, öisekui temma olles teednu, mes tedda piddi pästma, nink üttel jälle ommist oppitu sönnust neid: „Kannata, kannata! Sinna jökke, kae ommete! ma olle Kreli tohtri kaswand Hans.“ — Mees heiti eddimält ärra, ötsekui mönni kawwal waim tedda taht naarda; ent kui ta pea jälle olli omma mele mannu sanu, sis nakse temma ni kigest wäest naarma, et tälle pea narust köttowallo sai. Kui naar mahha jäi, sis üttel temma: „Wai, Hansikenne! siin ei olles ma sinno otsnu: kuidas sinna minno wörko sait?“ Nink jälle piddi temma ni naarma, et silmist wessi wäljatulli, kui Hans tohtri sönnaga koste nink üttel: „Nisamma ja seperrast nida!“ — Nink se olli wist üts töisine sönna; Hans ni häste kui töise kik olliwa „nisamma ja seperrast nida“, ehk ilma mele ja mötlemata, ni kui kergemeleliste rästide wiis om, sinna wörko sanu. Siski ennege linnopüüdja wöisse neid naarda ja neist kui hääst sagist römustada. Ent Jummala lojuste armastajil, ke neid waisid wangituid näiwa, kea ollesse wöinu omma wabbaust ja ello hoita ja röömsaste sinna ja täänna lennata, piddi neid priskid linda halle ollema. — Kik wi-

matsid, et nemma es möista saksa-keelt könnelda, löppet mees ilma armota ärra; ent Hansi weije temma tohtrile taggasi nink sai hääd löidmisse hinda. Ent siski weel surembat kaswu sai tohter. Et nemma sedda oppetedu rästast nätta saassi, tulliwa nüüd rahwas ka kaugelt temma tohtretamisse alla, nink ni sai temma se kuulsa Hansi läbbi paljo rahha pällida.

Meije olleme sedda sündinu asja kül omman juttun weidi ehhitanu, et ta kalendri ostjal kaunimb olles luggeda; ent et rästas Hans wörgun saksa-keelt könnel nink se läbbi sai pästetus, se om tötteste sündinu.

Mes muud weel? — Kostus: Ka wäiko linda wisist ja körrast wöime paljo märki: 1) Wäga hä om, kui ollet middage opnu ja parrajal ajal sedda prugit. 2) Ülliharwaste pässep üts rästas säratsel wisil wörgust wälja. Parremb om sis rästal, ni kui ka innemissel, henda wörka eest hoita. 3) Paljo innemisse, ke hennele wallatul wisil önne otsewa, omma jo mailma wörko sanu, kost nemma es pässe. 4) Ütte targa perra minna om parremb kui rummala rahwa hulga perra. 5) Mes sa kergemelega teet, se wöip sulle sures rasseusses minna. — Hoitko tötte waim kik meije luggejid se eest!

F. H.

Tarto-lina ärrapallanu tomikirriko wanna pärrajänu müri kanno.

(Kae pilt kalendri een.)

Wanal ajal, kui Tarto-linan 40,000 inemist olliwa ellaman, nink neljan kirrikun (neide sean üts weñe kirrik) jumalaorjust peti, sis olli tomikirrik kige suremb nink uhkemb. Temal olli 260 jalga piuta, 110 jalga laijuta nink torniga 280 jalga korruta. Tedda nakkati jo 1224. aastal Tarto piiskopi Hääramani I wallitsuse al üllesteggema, selsamal ajasta-

Ma-rahwa Kalender 1849, lk. 31